

Обмеження роботи за сумісництвом.

За частиною 2 ст. 21 КЗпП України працівник має право реалізувати свої здібності до продуктивної і творчої праці укладенням трудового договору на одному або одночасно на кількох підприємствах, в установах, організаціях, якщо інше не передбачене законодавством, колективним договором або угодою сторін.

Так, ПКМ України від 03.04.93р №245 «Про роботу за сумісництвом працівників держаних підприємств, установ, організацій» встановлено, що робітники, спеціалісти й службовці державних підприємств, установ, й організацій мають право працювати за сумісництвом, тобто виконувати, крім своєї, іншу роботу на умовах трудового договору. На умовах сумісництва працівники можуть працювати на тому самому або іншому підприємстві, в установі, організації або в громадянина у вільний від основної роботи час.

Для роботи за сумісництвом згоди адміністрації за місцем основної роботи не потрібно.

Обмеження на сумісництво можуть запроваджуватися керівниками державних підприємств, установ й організацій разом з профспілковими комітетами лише щодо працівників окремих професій та посад, зайнятих на важких роботах і на роботах із шкідливими або небезпечними умовами праці, додаткова робота яких може призвести до наслідків, що негативно позначаються на стані їхнього здоров'я та безпеці виробництва. Обмеження також поширюється на осіб, які не досягли 18 років, та вагітних жінок.

Тривалість роботи за сумісництвом не може перевищувати чотирьох годин на день і повного робочого дня у вихідний день. Загальна тривалість роботи за сумісництвом упродовж місяця не має перевищувати половини місячної норми робочого часу.

Оплата праці сумісників правдиться за фактично виконану роботу.

Головний державний інспектор праці
Територіальної державної інспекції
з питань праці в Закарпатській обл.

І. Лопіт